

Gott:

Československý příběh

NAKLADATELSTVÍ HOST 2021, 432 STRAN

AUTOR *Fridolín Vejražka*

FOTO *Nakladatelství Host*

Fenomén Karel Gott. Asi není nikdo v Česku, kdo by toto jméno neznal. Hudební publicista Pavel Klusák se v knize *Karel Gott: Československý příběh* pokusil o realistický portrét umělce, o kterém jinak vyšly a zcela jistě ještě vyjdou doslova tuny více či méně (spíš více) oslavných publikací, které nadále budují Mistrův pomník i víc než tři roky po jeho smrti.

Autor patří mezi nejrespektovanější české hudební publicisty, věnuje se zhusta spíš současné alternativní a nezávislé hudbě a také souvislostem hudby a společenských a politických událostí.

Pokud patříte mezi nekritické Mistrovy obdivovatele, vězte mi, není to kniha pro vás. Pavel Klusák

se – na rozdíl od všech výše zmíněných oslavných Gottových portrétů – snaží o poctivé, dobře zdokumentované svědectví o době, ve které se Karel Gott stal nejpopulárnějším českým zpěvákem.

Klusákův přístup je v podstatě analytický. Nesnaží se Gotta apriori kritizovat, předkládá čtenáři prostě fakta. Fakta o celé Mistrově

kariéře, od počátků, přes jeho první úspěchy až po zrod československé megastar. Klusák samozřejmě není žádný bulvární pisálek a tak se v knize nedozvíme, kolik měl Gott milenek, jak se jmenovaly a jakou měly velikost spodního prádla, na to máme jiná média a jiné novináře, zato se však bez nějakého cudného zamlčování dozvíme o Gottově dvojím zatčení policií v počátcích

kariéry a také o důvodech, proč byl vlastně zatčen. I o těchto problémech Mistra s policií jsme se mohli dozvědět z bulváru již před časem, Klusák dává ale tyto události do souvislostí s Mistrovou hudební kariérou a vlastně s celým jeho životním směřováním.

Kniha se nevyhýbá v podstatě žádnému okamžiku Mistrovy hudební a životní dráhy a mnohdy to jsou peripetie, o kterých – troufnu si říci – běžný čtenář neví. Uvedu dva příklady. První je legendární několika-měsíční vystupování Gotta a jeho doprovodné skupiny v Las Vegas, které vždy Mistr velmi rád zmiňoval jako oslnivý úspěch československé populární hudby ve světě, a to přímo v Mekce zábavy, v Las Vegas. Jak ovšem zjistíme v knize, angažmá v kasinu The Frontier v roce 1967 nebylo tak slavné, jak poté Mistr po celý zbytek kariéry tvrdil. Šlo totiž o celý blok vystoupení celého balíku umělců z východní Evropy, kteří měli být jakýmsi exotickým lákadlem pro večerčí návštěvníky restaurace tohoto kasina. Návštěvnost vystoupení nebyla nijak závratná a o populární hudbu z východní Evropy nejevili Američani příliš velký zájem. Vzhledem k tehdejší neexistenci internetu a omezenému dosahu zpráv ze zahraničí obecně, natož z USA, o tomto neúspěchu v Československu nikdo nevěděl a Gott se se svou kapelou dohodl na mlčení o celé věci a tak mohla vzniknout legenda...

Druhý případ je Gottovo vystupování v Carnegie Hall v New Yorku – Mistr opakovaně dával k dobrému, že si jej vybrala umělecká rada této koncertní síně a že se opět jedná o velký úspěch českého umělce. Teprve pan Klusák ale čtenáři srozumitelně vysvětlí, že Carnegie Hall žádnou uměleckou radu nemá a že

si tuto koncertní síň lze jednoduše pronajmout...

Tyto případy jsou malou ilustrací toho, jak fungovala gottovská mytologie a že drtivou většinu z ní vytvořil sám Mistr, či jeho spolehlivé okolí, ať už dříve jeho textař Jiří Štáidl a na konci kariéry jeho manželka Ivana, která v neochvějném udržování legendárního statusu pokračuje neméně zdatně i po Mistrově smrti.

Klusák se v textu samozřejmě nemůže vyhnout ani tématům, která jsou sice známá, ale byla jak Gottem, tak jeho okolím vždy spíše bagatelizována nebo upozaděována. Mám na mysli Gottovu „cvičnou“ emigraci na počátku normalizace a poté jeho aktivní účast na tzv. Antichartě v roce 1977. Gott byl zkrátka ve všech směrech ryzí pragmatik. Příмым důsledkem jeho politických aktivit a úliteb komunistickým bossům tehdejšího Československa pak byla Gottova neustálá přítomnost doslova ve všech tehdejších médiích a také časté koncertování v zemích východního bloku včetně Sovětského svazu. Koneckonců ani doma nebylo Gottovi nijak cizí zapět v televizních zábavných pořadech ruský, oděn ve slušivé rubašce.

Samostatnou kapitolou je Gottova kariéra v německy mluvících zemích. Klusák nijak nezpochybňuje jeho prodejní úspěchy, Gott skutečně prodal na německém trhu milióny desek, spíš jde o to, jakému publiku. Jednalo se totiž o specificky německý žánr „schlager music“, což je přece jen trochu odlišná cesta, než kterou chtěl jít mladý Gott na začátku své kariéry.

Autor Gotta svým textem nijak nedehtonuje, nesnaží se primárně o nějaká senzační odhalení, jeho

text na mě působí neutrálně, nicméně i tady se najdou pasáže, kde se mi zdá Klusák víc osobní, a to právě při zmínkách o Gottových pokusech vykročit mimo škatulku, kterou mu zejména v tehdejší Západní Německu vytvořilo vydavatelství Polydor. Toto vykročení směrem k soundu, jakým se v té době prezentoval například Tom Jones, bylo neúspěšné, posluchači i v Německu chtěli svého Káju v poklidných, nikoho neurážejících vodách neškodného středního proudu bez jakýchkoliv experimentů.

Když z mého pohledu shrnu celý text, vyjde mi z toho Karel Gott jako někdo, na koho se zcela přesně hodí označení, kterým ho kdysi počastoval Milan Kundera: idiot hudby.

Knihu doporučuji všem, kdo se chtějí o Mistrovi dozvědět i něco víc, než nabízí oslavné pajány a přitom nesklouznout k laciné, nepodložené kritice. Text je doplněn například o přetisky dobových článků a titulních stran tehdejších tiskovin a celá kniha má velmi povedený grafický kabát.

Za mě 90 % a ideální dárek pro čtenáře, kteří se zajímají o hudbu jinak než povrchně a zejména o její vývoj v Československu a později v Česku od padesátých až do devadesátých let minulého století.

